

KALLIGRAM - BOOKART

KALI ÁGNES
Mevakult angyalok

KALI ÁGNES

Megvakult
angyalok

V E R S E K

KALLIGRAM-BOOKART

2 0 2 3

© Kali Ágnes, 2023

© Pesti Kalligram, Bookart, 2023

Kalligram: ISBN 978-963-468-393-3

Bookart: ISBN 978-606-8994-67-3

*„Ha minden máglya, amin égtem, itt
összegyűlne, nem férne el a földön, és
megvakulnának az angyalok.”*

Jorge Luis Borges

KASSZANDRA VACOGÁSA

VIRGINA WOOLF ELMENEKÜL A KÖNYV-
KLUBBÓL ÉS AZ OUSE-BA ROHAN

*Nem értem a citrus illatú műkedvelőket, akik
fel vannak mentve minden felelősség alól, és
csak meghatódniuk kell szétnyitott sebeimen.*

Kopásig

Amióta megtanultál járni, elveszített árnyékodat
keresed,
a marokkói sivatagot kerülöd,
mert a találkozások mindig valami végét rejtik,
mert a nem találkozás a tiéd,
mert a találkozásban nincs több mitológia,
élő emberek maradnak rád ornamentumok helyett.
Hogyan is lehet szeretni valódi dolgokat?
Szeretni, szeretni, kopásig használod a szót.

Tördeld csak az ujjad, törd ki mind egy szálig.

Üvegfalat építesz magad köré,
túloldalán árnyak jelennek meg a hasított szájú
éjszakában,
beengeded, tejet adsz nekik,
Marokkóról mesélsz,
hangsúlytalanul, hogy elfelejtsék,
az emlékezés birtoklást szül, ezt megvonod tőlük.

Magadhoz beszélsz, amikor hozzájuk beszélsz,
túl régóta már, hogy csak a csontjaidban hiszel,
könnyek helyett óvatos kígyók folynak
szemgödreidből,
elfelejtett örmény nők sírását viszed tovább.

Vadlónak nincs helye

Menekülő útvonalaidat lezárták
Magadra hagytak a visszafordíthatatlan éjszakában.

A telet épphoggy elviselted.
Éppenhoggy elmúltak fuldoklásaid,
Drágakővé dermedt szemeidbe épp visszatért az élet.
Nem kapkods senki után, nem is kapaszkodsz,
A gerincedbe költözött holdba szeretsz bele.
És csendben élsz, nagy csendben, szünetekkel.
Egy vadlónak nincs helye a versenylovak között.

Van valami, amit mégsem értesz,
Hogy furcsamód nem vagy teljesen egyedül
Valaki kezét nyújt egy márványfal túloldalán,
Aztán ügetni kezd és tengerkéek szemei között
A halál kivirágzik.

Szalmaözveggy

Micsoda csend, micsoda megérdemelt zuhanás.
Medrükbe fojtott, sótlanná apadt tengerek,
Hajlanak a fák törzsei évszaktól függetlenül,
Fészket váltanak a fecskék, kiköltöznek némaságodból.

* * *

Már megint nem érted, kit keresel
Megint kibe kéne belefeledkezni
Már megint milyen tojánhéjra épített haza kell
A vészféket mikor szereted meg
Meddig magyarázod testekbe
Mit akarsz hányszor akarod még
Miért alszik ki miért gyullad be?

* * *

Gondolatban nekrológot írsz mindenkinek, akit szeretsz
Mindig csak rólad szól minden,
Nincs senki hús-vér ebben a ködben,
Csak a jól öltözött árnyak,
Akiket mindig gondosan újra képzelsz.
Mindig csak rólad szól minden
De ez így még nem szerelem,
Csak vergődés szalmaözvegységben.

* * *

Azt mondd nem érdekel a forma és megvonod a vállad
Úgy maradsz, a mozdulat ismétlődik az utolsó
temetésen.

* * *

Nem marad benned semmi
Nem marad rajtad semmi.
Tüdődből, mint roskadozó bányából unottan kifejtesz
özvegyet, szalmát, Boccacciót:
„Leányom, ha annyira utálsz az utálatosokat, mint
mondod,
akkor ne nézz többé tükörbe, hahogy nyugodtan
akarsz élni”.

Két mondat között

Már tényleg csak azt az egyet bánom
hogy nem hagytalak hátra a műezzinek távolodó
hangjával,
tátongsz két leírt mondat között,
én meg azóta is nyitva várlak
és ha érted ne értsd rosszul,
nem akarok belesétálni az életedbe,
és azt sem akarom, hogy te az enyémbe sétálj,
valami lehetetlen közös hibát akarok,
ami kétszemélyes,
amiben senki másnak és semmi másnak nincs helye.

Nem a tiéd

visszavonulót fűjsz a megalázottak miatt
és azokért akik játékból csálnak
nincs benne szabadkozás
nem old meg nagy dolgokat

egyre távolabb kerülsz a folyton fáradóktól
üres mondatokkal ne horzsolják bőrödöt
szükséges távolság ez
rossz de nem elviselhetetlen

a haldoklást a naivaknak hagyod
te nem lehetsz gyámoltalan
fekete tűz vagy
ha viaszból építik otthonod
beköltözés előtt tönkreteszed

mindjárt kiszárad ez is
szeretnél hinni egy utolsó máriatövis-
virágzásban
de itt már nem a tiéd semmi sem
sem a baj sem a remény sem a félelem

Szucsávai sirató

https://www.youtube.com/watch?v=VE2yA-r1vGA&list=RDVE2yA-r1vGA&start_radio=1

Az atyáról

Én igyekszem, napkelte irányából
térden mászom fel az örmény Hagigadar-temetőbe,
voroŋeti ortodox apácákkal mérem a szentelt vizet,
mégis mintha követ vágnának szemem közé,
valahányszor szóba ejtelek.

Kicsavartad belőlem a szeretetet, mint egy vizes
törülközöt,

kicsavartad és elvertél velem,
apának hittelek, fiú vagy
és nem jut eszedbe a lányod neve.

A lányról

Bukovinai hegyek alatt siratlak kicsi lányom,
a színészek vendégségbe hívnak,
kikacagom a lakást, ahol borsccsal itatnak,
ahol az elmúlt hónapban 12 menekült családot
befogadtak,

kikacagom a velencei maszkokat,
a középszerű giccseket,
polcra rakott kutyaversenydíjakat.

Ráz a hideg a történeteiktől,
ahogy megáll az ukrán nagymama a küszöbön az
unokájával és nem akar kimenni,
ahogy az ukrán rendező a lebombázott házát nézi
és Amerikába akar menni,
ráz a hideg az esküvői képeiktől,
attól, hogy ők akarok lenni,
egy kétszobás lakásban,
én is csak borscsot akarok főzni
és befogadni mindenkit, aki fél.

Egy hete nem alszom, mert téged siratlak,
arra gondolok, hogy milyen nehéz nekem,
a gonoszságig merülök,
hogy a tükörképem ne szétvert önmagam legyen.

Az anyáról

A sofőr, aki idáig hozott három napja üzenetekkel
bombáz,
nem fizettem az útért és nem találkozom vele.
A színházba érve egyből új lakást kérek,
idegesít mindenki lehelete.
Méhem gyulladás, hajam feketére festve,
bezárom magam luxushotelketrebe.

Nem szégyellem, hogy azért csinálom, mert téged
siratlak kicsi lányom,
nem szégyellem, hogy a háború mellett luxushotelben
szállásolnak el
nem szégyellem, hogy puha, jó illatú hatalmas ágyban
temetlek el.

A szentlélekről

Mert hiába temetlek, nem tudom abbahagyni,
a mondat végén a szégyenföldből tíz körmömmel
magam kaparlak ki.